

økonomisk kriminalitet, og sagerne påkendes af de ordinære domstole.““

2) Efter nr. 3 indsættes som nyt nummer:

„102. I § 723 indsættes som nyt stk. 3:

„Stk. 3. Såfremt statsadvokaten beslutter undladelse af offentlig påtale i nogen straffesag, skal det stå enhver myndig borger, der anser sig krænkede ved den pågældende handling, frit for i den borgerlige retsplejes former at påtale gerningen med påstand om straf.““

Bemærkninger.

Den „bagmandsvirksomhed“, der angiveligt skal rammes ved det af regeringen fremsatte lovforslag, adskiller sig ikke principielt fra tolereret forretningsvirksomhed. Denne er så rigt varieret, så forandrende sig efter tid, sted og øjeblikkelige forudsætninger, der er under stadig udvikling og forandring, at det må anses for umuligt at komme den til livs gennem en snæver definition af de i betragtning kommende handlingstyper.

Ethvert forsøg herpå og således også regeringsforslaget vil komme til kort over for forretningslivets tilpasningsevne og vil blot tvinge til effektivisering og forfinelse af dets metoder, der med lethed vil umuliggøre retsforfølgning af den asociale økonomiske virksomhed. Hvad der er afgørende for, at den oprettede statsadvokatur for særlig økonomisk kriminalitet kan få effekt, er to væsentligheder:

- 1) at der stilles en generelt udformet straffelovsbestemmelse til dens rådighed, og
- 2) at det i retsplejelovens § 723 forankrede opportunitetsprincip, der uundgåeligt kompromitterer strafferetsplejen, forlades.

Straffelovrådets betænkelighed ved en lovregel, der ikke indeholder en højere grad af præcision i beskrivelse af straffbare handlingstyper end den, der ligger i den foreslåede formulering af tilføjelse til straffelovens § 279, kan afvises. Der findes i dansk straffelovgivning talrige handlingsbeskrivelser, der ikke er og ikke kan være på en gang udtømmende og samtidig snævre, entydige og præcise. Således er den nuværende for-

mulering af straffelovens § 279 så omfattende, at størstedelen af al kapitalistisk forretningsvirksomhed omfattes af den.

Afgrænsningen mellem legal handel og strafbart bedrageri drages ikke af straffelovens § 279, men af anklagemyndighedens praktisering af det i retsplejelovens § 723 nedlagte opportunitetsprincip.

Dette princip, der placerer strafferetsplejens tyngdepunkt i anklagemyndigheden og ikke hos domstolene, er snarere end mangelen på dertil sigtende straffelovsbestemmelser årsagen til, at den asociale økonomiske virksomhed ikke kan bekæmpes ved kriminalisering.

Et bureaukratisk opportunitetsprincip, der bygger på tillid til personer og ikke på åben og offentlig kontrol, er dømt til korrumpation.

Det er nødvendigt, hvis straffelovens bestemmelser om økonomisk kriminalitet skal få effekt, at bryde med den nuværende vilkårlighed, og derfor foreslås den formulerede tilføjelse til retsplejelovens § 723, der indfører en subsidiær privat påtalebeføjelse.

Forslagsstillerne opfatter de af regeringen foreslåede ændringer af borgerlig straffelov, aftalelov, tinglysninger m.v. som tiltrædelige, men utilstrækkelige og stiller derfor de ovennævnte ændringsforslag.

Da lovforslaget imidlertid ifølge betænkningen af et flertal er foreslået delt, således at ændringsforslagene til borgerlig straffelov og aftaleloven på ny henvises til behandling i retsudvalget, vil forslagsstillerne senere fremsætte ændringsforslag til disse love i overensstemmelse med det ovenfor anførte.

Hvis ændringsforslagene bliver vedtaget, vil der ved lovforslagets 3. behandling blive stillet de nødvendige ændringsforslag, indeholdende de fornødne konsekvensændringer.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ejler Koch (S):

Det var et meget omfattende lovforslag, justitsministeren kom med den 16. maj, og det har desværre ikke været muligt i retsudvalget at komme til vejs ende med de mange komplicerede problemer. Derfor